

Hồi Thứ Chín

LỤC QUÁI TÌM CỔ NHÂN

Tại Tây phòng, gần đại sảnh lúc bấy giờ có bốn người đang tụ tập, đàm luận. Những người này là:

- Tổng Quản Hồng Anh
- Tổng Hộ pháp Kiếm Bình Quang
- Tả Hộ pháp Diệu Lang Sinh
- Hữu Hộ pháp Kỷ Phong Vân

Hồng Anh nói:

- Kiếm Tổng Hộ pháp! Hai ngày nay tôi cảm giác Bảo chủ như có gì khác thường, hạ lệnh không giống lúc trước.

Kiếm Bình Quang tán đồng:

- Tôi cũng thấy như vậy. Lần trước quyết định tấn công Thần Võ môn, ai ngờ chúng ta chỉ mới công được một nửa, Bảo chủ gọi rút lui. Tại sao nửa đường bỏ phế? Người ta tưởng rằng Phi Long Bảo chúng ta không đủ sức giao đấu, thu binh chịu hàng.

Kỷ Phong Vân tiếp lời:

- Tôi cũng thấy như vậy. Hôm trước Bảo chủ sai tôi đến Lang Châu thu quy phí. Một lúc tôi về Bảo chủ lại hỏi tôi có đi thu quy phí không?

Diệu Lang Sinh chớp mắt:

- Nếu quý vị không nói ra tôi cũng không để ý. Tại sao lúc trước Bảo chủ thích uống trà Trảm mã, còn bây giờ thì bảo pha Hồng Cúc trà? Bình thường Bảo chủ thức dậy lúc tám giờ, hai hôm nay thì thức dậy đến mười một giờ. Có phải Bảo chủ có gì bị kích thích không?

Hồng Anh nói:

- Dù vậy, chúng ta là thuộc hạ, không được phép nghi ngờ người thủ lãnh. Tôi đến Phi Long Bảo đã hai mươi năm rồi, trước sau có ba lần Bảo chủ cải biến tác phong thành một người khác, lần này là lần thứ tư. Có thể Bảo chủ định cải biến cũng không chừng, ý của tôi là hy vọng quý vị trong giai đoạn này ít đàm luận để tạo hòa khí.

Kiếm Bình Quang nói:

- Tổng quản nói rất đúng, mỗi lần Bảo chủ cải biến phương châm, chúng ta là thuộc hạ chỉ cần nghe lệnh, tuy rằng có lúc ý kiến khác nhau. Chúng ta không được

hủy hoại danh tiếng của Phi Long Bảo.

Diệu Lang Sinh nói:

– Chỉ cần qua khỏi hai tháng, có thể sẽ bình thường. Tôi không để ý Bảo chủ, bao nhiêu năm qua chúng ta ai cũng rất tốt. Tôi chỉ lo lắng là tên Dương Đại Tà, hắn đến đây rất ngẫu nhiên, đồng thời chúng ta không hiểu rõ lai lịch hắn, bây giờ đang nhất ở đâu? Nếu hắn là người chính phái thì Phi Long Bảo chúng ta có lỗi. Đệ đệ của hắn đã chết trong bảo, tôi thấy rất khó xử.

Hồng Anh nói:

– Không sai! Tôi cũng cảm giác chuyện này không tầm thường. Hai người anh em sinh đôi này sẽ có vấn đề.

Kiểm Bình Quang nói:

– Tiểu tử này không sợ “Tàn Hồn Chưởng” của tôi, đồng thời dùng chỉ lực phá áo sắt của tôi. Các người nghĩ xem, hắn mới mười mấy tuổi võ công đã cao siêu như vậy, nếu là sư phụ hắn thì khó nói rồi. Vậy không phải chúng ta đã chôn thuốc nổ trong nhà sao? Tôi nghĩ nên xin Bảo chủ thả hắn ra, nếu không sư phụ hắn đến đây chúng ta rất khó đối địch.

Kiểm Bình Quang bị Tiểu Tà điểm trúng hai chỉ đã khiếp sợ rồi, hướng chi nói đến sư phụ của hắn nữa.

Hồng Anh nói:

– Không sai! Tôi thấy hai anh em sinh đôi này có quan hệ với Âu Dương Bát Không, và chỉ có ông ta giỏi về y thuật mới thắng được các chất độc trong thiên hạ. Ông ta còn có “Đại Bi Chỉ” mới điểm phá được giáp sắt. Đồng thời phi đao của hắn có thể cũng xuất từ danh sư. Nếu chúng ta giết hắn thì bốn bảo không yên ổn. Ngày mai chúng ta thỉnh cầu Bảo chủ thả hắn ra để khỏi lo lắng.

Diệu Lang Sinh thở ra:

– Tổng quản nói rất có lý, nhưng Bảo chủ mấy ngày nay hành sự khác thường, không chừng không chịu tha người mà còn bắt giết hắn luôn. Vậy chúng ta phải làm sao?

Hồng Anh nói:

– Vậy thì không còn cách nào để cứu vãn tình thế. Làm thuộc hạ chỉ bàn kế, khuyên nhủ. Vậy phải xem Bảo chủ định ra sao, chỉ cần chúng ta làm hết phận sự.

Kiểm Bình Quang bần khoản:

– Phi Long Bảo chúng ta đứng vững giang hồ đã mấy mươi năm, cũng vì hành sự chính đáng, ân oán phân minh. Bây giờ gặp chuyện rắc rối này, nếu Bảo chủ không xử đẹp, e rằng sẽ ảnh hưởng danh tiếng trong giang hồ.

Hồng Anh nói:

– Quý vị hãy ra ngoài tuần tra một lúc, tôi muốn đến gặp Bảo chủ xem có gì sai khiến, thuận tiện nói đến việc Dương Đại Tà xem sao.

Tất cả đều đứng dậy chia tay.

Hồng Tổng quản bước vào hậu viện, không lâu đã đến một thư phòng, vọng vào:

– Bảo chủ! Thuộc hạ có chuyện cần bàn.

Bảo chủ nói:

– Tổng quản có chuyện gì đó? Cửa không khóa, xin mời vào.

– Tạ Bảo chủ!

Hồng Anh bước vào thư phòng.

Bảo chủ thấy Hồng Anh đến, đặt bút xuống cười nói:

– Xin mời Tổng quản ngồi!

– Tạ ơn Bảo chủ!

Nói rồi ngồi vào ghế. Bảo chủ hỏi:

– Hồng tổng quản đến đây tìm tôi có việc gì quan trọng không?

Hồng Anh nói:

– Bẩm Bảo chủ, sự thật không giấu diếm. Hồi trước Bảo chủ bỗng nhiên cho kết thúc trận đánh ở Thần Võ môn làm cho anh em trong bảo lấy làm lạ, thắc mắc. Chuyện này chẳng hay Bảo chủ có tính toán gì khác?

Bảo chủ cười nói:

– Tính toán thì chưa nghĩ ra nhưng ta muốn kết thúc sớm một chút vì bốn bang bất cứ sinh mạng đệ tử nào cũng đáng quý. Không nên bắt chúng thí mạng một cách tùy tiện nhất là đối với một bang phái như Thần Võ Môn cho nên ta đã cho đình chiến cuộc giao tranh sớm.

Hồng Anh nói:

– Bẩm Bảo chủ, ý Bảo chủ là muốn bảo toàn đệ tử của Phi Long Bảo, nhưng lâu nay Thần Võ môn đã có những hành vi cỡi lên đầu lên cổ chúng ta, chúng ta phải có biện pháp cứng rắn đối phó với bang phái này. Vả lại các anh em trong bảo ai cũng một lòng vì danh dự của Phi Long Bảo mà chiến đấu, thà chết không chịu nhục.

Bảo chủ thở dài:

– Tổng quản cứ yên tâm, điều này ta rất hiểu. Vì vậy sau khi rút lui ta đã cho người đến đàm phán với chúng. Nếu Thần Võ môn còn không nể mặt chúng ta, lúc đó sẽ tính. Chỉ đánh mấy ngày đã mất ba bốn trăm thủ hạ. Thử hỏi ta làm sao nhẫn tâm cho tiếp tục giao chiến chứ?

Bảo chủ vuốt râu trầm tư suy nghĩ rồi nói tiếp:

– Có lúc ta định bỏ địa khu Giang Nam, rút về Huỳnh Kỳ bảo tồn sinh mạng cho bang chúng.

Tiếng nói rất có lương tâm và thương người của Bảo chủ làm Hồng Anh nghe xong cũng phải cảm động, không thể hỏi tiếp, nên nói:

– Vậy là phải chờ kết quả đàm phán?

Bảo chủ gật đầu:

– Không sai! Chỉ có như vậy ta mới bảo vệ được anh em. Ta đã biết anh em chịu đựng không ít gian nan nhưng uy danh của Phi Long Bảo đứng vững trên giang hồ mấy mươi năm không chỉ nhờ có võ lực, ngoài võ lực vẫn còn có nhân đạo. Chỉ có nhân đạo là yếu tố quan trọng.

Hồng Anh nói:

– Bảo chủ nói rất đúng. Nhưng vẫn còn có một vấn đề... Không biết Bảo chủ có nghĩ đến sự việc vừa qua không? Thủ tiêu tên Dương Tiểu Tà một cách bất ngờ, giờ tiếp tục đến đại ca của hắn. Bảo chủ đã nghĩ cách xử lý hắn chưa và làm sao để tránh tiếng đồn lan ra giang hồ? Nếu sư phụ hắn biết được thì e rằng...

Bảo chủ ngắt lời:

– Ta cũng đang vì chuyện này mà lo lắng đây. Trước đây tên Dương Tiểu Tà chết trong bảo, bây giờ muốn hòa giải thì rất khó. Ta phải hỏi rõ lý lịch đại ca hắn mới được.

Hồng Anh nói:

– Tại hạ sợ rằng hắn chính là Linh Vũ Nhất Kỳ truyền nhân, hoặc có liên quan đến Phiêu Hoa cung, vậy thì sự việc rất nghiêm trọng rồi.

Bảo chủ nói:

– Nếu sự thật như vậy bốn bảo nhất định sẽ khó lòng tồn tại. Ta giữ hắn đó chính là như vậy.

Bảo chủ đã có ý thả Tiểu Tà ra để theo dõi nên nói:

– Nếu Âu Dương Bát Không và Phiêu Hoa cung biết được hợp lực đến đánh, e Phi Long Bảo không cản được. Vậy thì bây giờ chúng ta nên đối đãi với Dương Đại Tà chu đáo, để hắn đối với chúng ta thù hận giảm đi rồi thả hắn ra.

Hồng Anh nghe xong mới hiểu rõ ý chân chính của Bảo chủ, nói:

– Bảo chủ quả nhiên anh minh, tài trí hơn người. Nói về lai lịch của hắn, thuộc hạ lập tức cho người theo dõi.

Bảo chủ nói:

– Đừng vội! Chờ thêm vài mươi ngày nữa xem có ai tiến lên bảo thì sẽ biết nguyên do. Đồng thời thương thế của Dương Đại Tà nhất thời cũng chưa lành, nhất

định hỏi chưa ra manh mối.

Ông ta tưởng rằng Tiểu Tà bị thương nặng, không cách nào mở miệng nói chuyện được nên phải nói như vậy.

Không ngờ Hồng Anh cho rằng Bảo chủ nói cũng đúng, nên chấp tay đứng lên nói:

– Thuộc hạ xin cáo từ. Những ngày này thuộc hạ nhất định tăng cường cảnh giác, đề phòng chuyện xảy ra.

Bảo chủ đưa tay:

– Hồng Tổng quản, lão cứ yên tâm, không cần lo lắng. Đối thủ tuy lợi hại song Phi Long Bảo chúng ta không phải là nơi dễ xâm nhập. Chỉ cần đề phòng là được rồi.

Hồng Anh nói:

– Tạ ơn Bảo chủ quan tâm. Thuộc hạ biết tự lo lắng cho bản thân.

Nói xong bước ra ngoài.

Bảo chủ bỗng nhiên nhớ đến điều gì, kêu lớn:

– Hồng Tổng quản, đừng quên phải đối xử với Dương Đại Tà cho đúng cách. Không được chậm trễ, sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra chúng ta cũng có cách đối phó. Đến lúc đó cũng phải tìm cách ứng phó với đối thủ cho hợp tình hợp lý. Vậy mới gọi là đại nghĩa đại nhân.

– Xin vâng!

Hồng Anh nhẹ khép cửa, hướng về phía đại sảnh, thoăn thoắt bước đi.

Hắn đến đại sảnh lập tức ra lệnh cho người đối xử thật tốt với Dương Đại Tà, không được hành hạ.

Như vậy Dương Tiểu Tà ở trong lao vừa được ăn uống đầy đủ, đồng thời còn được người đẹp Vĩ Diệu Cẩm thăm viếng thường xuyên. Không biết gã còn mưu mẹo gì để gỡ bộ mặt thật của Bảo chủ Phi Long Bảo trong thời gian sắp tới hay không.

Màn đêm buông xuống rất nhanh, không gian u tịch nơi Phi Long Bảo chỉ còn vang lên tiếng giày của đội tuần tra từ đại sảnh ra hậu viện đến vườn hoa và nơi lao phòng, đâu đâu cũng có ánh đèn sáng rực.

o O o

Nơi Lang Châu, tại Hưng Long tự, lão thầy bói toán Châu Bát Bát vẫn làm ăn như mọi ngày. Hôm nay vào giữa trưa bỗng nhiên có sáu người kỳ hình dị tướng chạy đến bàn lão.

Châu Bát Bát nhìn biết ngay sáu người này là Giang Hồ Lục Quái tìm Dương

Tiểu Tà để trả oán.

Trước tiên là một người lưng đeo bầu rượu màu đỏ, mình mặc áo đen, trông rất dơ dáy, chân mang giày rách, mặt đầy râu ria, toàn thân giống như Lý Thiết Quài trong tranh bát tiên.

Đó là Tử Quái Vũ Thiên Sầu.

Người thứ hai là thư sinh mặt mày thanh tú, mình mặc áo tím, cao ốm, tướng mạo siêu nhân, tay cầm cây đàn tranh.

Đó là Cầm Quái Chương Bát.

Người thứ ba râu xồm, độ sáu mươi tuổi, trên ngực đeo hai cục xí ngẫu.

Đó là Đoạn Khắc Xu.

Còn lại ba người thì một người mặc áo bào màu tím, trên năm mươi tuổi. Một người mắt tròn tay cầm phát trần.

Hai người này là Á đạo nhân Tạ Vũ Môn và Phong đạo nhân. Họ là anh em.

Sau cùng là một người lùn, y phục màu đen trên năm mươi tuổi, nhưng vẻ mặt giống con nít.

Đó là Diệu Thủ Quái Đơn Không Không.

Sáu người này giang hồ gọi là Lục Quái.

Vừa đến nơi Đoạn Khắc Xu nhìn vào bàn Châu Bát Bát nói lớn:

– Ta vừa phát hiện một tiểu tử lác xí ngẫu tại đây. Tại sao hôm nay không thấy? Không lẽ hấn đổi chỗ rồi sao?

Nếu Đoạn Khắc Xu không nói ra câu này có lẽ ở đây không ai hiểu tại sao Giang Hồ Lục Quái lại xuất hiện.

Phong đạo nhân nói:

– Hoàng Hà của Hưng Long tự tại sao không thấy? Chẳng lẽ bị ai bắt đi rồi?

Chương Bát nói:

– Ở đây không phải chính viện mà là phân viện. Hoàng Hà to lớn như vậy tại sao không thấy?

Phong đạo nhân tiếp:

– Ở đây tại sao còn có hòa thượng? Chúng nó muốn xâm chiếm quyền uy của chúng ta. Vậy phải đuổi chúng nó đi.

Nói xong hướng về phía trước phóng tới.

Cầm quái lập tức cản lại, nói:

– Phong Tử quân! Chờ chúng ta làm xong chuyện này sẽ lập tức đi tìm lão hòa thượng đó.

– Chuyện gì?

– Đuổi hòa thượng đi nơi khác mới đúng.

Đây là một loạt câu nói đối đáp của Lục Quái mà chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Cầm quái nói:

– Người ở đây chờ Trương Thiên Sư dẫn đi.

Nhắc đến Trương Thiên Sư, Phong đạo nhân lập tức nín bật, không dám nói.

Tửu quái đã tìm khắp nơi, không tìm được Tiểu Tà, vẻ mặt ưu tư, quay lại chỗ Tiểu Tà đặt bàn xí ngẫu lúc trước nói:

– Lúc trước Tiểu Tà ở đây kiếm ăn mà?

Cầm quái nói:

– Nếu hấn đã trốn đi, chúng ta khó tìm được hấn rồi.

Tửu quái nói:

– Lão phu muốn tìm hấn để đấu rượu, ai ngờ hấn không có ở đây, thật đáng tiếc.

Lão quay qua Đoạn Khắc Xu nói:

– Lão Đoạn, người nói có sai không? Tiểu tử có thật là truyền nhân của hấn sao?

Đoạn Khắc Xu nói:

– Làm sao sai được! Bát Quái Chưởng của ta thiên hạ có mấy người tiếp được, thế mà gặp tiểu tử này thì không xong. Cả đến chơi trò xí ngẫu cũng thua hấn.

Diệu Thủ quái nói:

– Lão Đoạn đừng có tự cao tự đắc, đánh thua một tiểu tử đâu có gì vinh dự.

Cầm quái hướng về phía bàn coi tướng mạng của Châu Bát Bát nói:

– Tiên sinh! Xin hỏi tiên sinh có phải là Châu Bát Bát không?

Châu Bát Bát cười nhẹ:

– Không sai, chính là lão phu! Cầm tiên sinh lâu nay có được khỏe không?

Cầm Quái cười nói:

– Ma Tinh Tử Châu huynh! Không ngờ được gặp Châu huynh ở đây. Chính là cơ may tương phùng tri kỷ, chúng ta phải cùng nhau uống một bữa rượu mới được.

Châu Bát Bát nói:

– Cầm tiên sinh, ta làm nghề này không được uống rượu, ý tốt của tiên sinh ta cảm ơn. Người mà các người muốn tìm đã đến Phi Long Bảo rồi. Các người đến đó tìm có lẽ sẽ được toại ý.

– Đi bao lâu rồi?

– Chừng hai tháng nay.

– Đã lâu như vậy hẳn có còn ở đó không?

– Châu huynh! Ông thấy hẳn có phải là truyền nhân của Âu Dương tiên sinh không?

Châu Bát Bát nói:

– Ta nghĩ nếu không phải là truyền nhân thì cũng có quan hệ mật thiết với Âu Dương tiên sinh. Hẳn rất tà, chỉ có Âu Dương tiên sinh mới có cách dạy dỗ. Các người đến Phi Long Bảo hỏi thử xem, nếu không gặp cũng biết được hẳn đi nơi nào.

Cầm Quái nói;

– Được! Hẹn tái ngộ

Nói xong đã thấy sáu bóng người phóng về phía Hà Lang Sơn.

Châu Bát Bát cười nói:

– Hy vọng chúng gặp được. Giang Hồ Lục quái người nào cũng một thân bản lĩnh, nhất là Phong đạo nhân và Á đạo nhân. Hai người này từ nhỏ do một đạo sĩ không biết tên thu nhận đồng thời truyền cho một thân võ học. Lúc trưởng thành rồi chúng vẫn mặc đạo bào.

Phong đạo nhân trời sanh như vậy, còn Á đạo nhân tuy không nói được nhưng bên ngoài vẫn như người bình thường.

Hai người này chưa từng cách xa nhau một bước, tình cảm rất ôn hòa. Chúng từng được Âu Dương tiên sinh cứu mạng, và xem Âu Dương tiên sinh như là tái sinh phụ mẫu. Lần này đến đây có ý báo ơn.

o o o

Dưới chân Hà Lang Sơn, Lục quái đã đến Phi Long Bảo.

Cầm quái nói:

– Chúng ta tiên lễ hậu binh có được không?

Tất cả gật đầu.

Cầm Quái lập tức phi thân phóng lên hương về phía bọn môn đồ nói lớn:

– Các người thông báo có Giang hồ Lục quái đến đây báo bảo.

Bọn võ sĩ nhìn thấy sáu người này là nhân vật có uy tín trên giang hồ lập tức chạy vào bẩm báo.

Không lâu Phi Long Bảo đại khai trung môn, Bảo chủ đích thân đón tiếp.

Bảo chủ nói:

– Các vị đại hiệp hôm nay quang lâm, xin mời vào trong cho lão phu thân tình tiếp đãi.

Nói xong dẫn đầu vào bảo.

Cầm quái nói:

– Tạ Bảo chủ! Chúng tôi đã làm phiền Bảo chủ rồi.

Bảo chủ lập tức mời khách an tọa, đem trà ra tiếp đãi, cười nói:

– Lục vị đại giá quang lâm tộ bảo, làm tộ bảo vinh dự không ít.

Cầm quái chấp tay:

– Không dám, được Bảo chủ tiếp đãi đã là vinh hạnh rồi. Chúng tôi chỉ có chút chuyện, mong Bảo chủ thông cảm.

Bảo chủ nói:

– Không cần khách sáo. Quý vị quang lâm, chúng tôi không có gì tiếp đón, xin quý vị bỏ quá cho.

Nói xong cầm chung trà thế rượu mời Lục vị đại khách.

Cầm Quái nói:

– Không dám không dám! Chúng tôi giang hồ quê kệch, không tài đức gì, uống được chung trà là Bảo chủ đã hậu đãi lắm rồi.

Bảo chủ cười lớn.

Sự thật trong lòng rất hỗn loạn. Ông ta biết rằng Lục quái là võ lâm kỳ nhân, người nào cũng thân đầy võ học, đồng thời ít khi nhân nhượng lúc phật ý. Nếu ai chẳng may chọc gheo Lục quái thì chẳng khác nào động đến hung thần ác sát. Bây giờ Bảo chủ cũng đã đoán biết Lục quái đến đây cũng vì việc Dương Tiểu Tà.

Bảo chủ nói:

– Lão phu mong biết được Lục quái đến đây có gì chỉ giáo?

Cầm Quái đang nói chuyện thì Phong đạo nhân cười một tiếng lớn xen vào:

– Các người đang nói chuyện gì đây? Tại sao ta không nghe không biết?

Câu nói có vẻ khiêu khích, lỗ mãng làm cho không khí trở nên căng thẳng.

Cầm Quái thấy vậy, vội hướng về phía Bảo chủ:

– Xin Bảo chủ thứ lỗi, bạn tôi bản tánh bất thường, xin thông cảm.

Bảo Chủ vẻ mặt vẫn thản nhiên:

– Đâu dám! Người trong giang hồ không chấp nhất những chuyện nhỏ nhặt. Phong đại hiệp là một đại danh cao thủ giang hồ, được kết bạn là quý hóa lắm rồi, có đâu dám chấp trách.

Cầm quái cười nói:

– Bây giờ đã đến lúc chúng ta bàn chuyện rồi. Thật không dám giấu diếm chúng tôi đến đây cũng vì đứa con của người bạn cũ.

Bảo chủ kinh sợ, hy vọng không xảy ra rắc rối. Nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi.

Bảo chủ Phi Long Bảo là người lão luyện giang hồ, mặc dù trong lòng bối rối nhưng không để lộ ra mặt.

– Xin lỗi Cẩm tiên sinh, bạn ông là ai? Con của bạn ông tên là gì?

Cẩm quái suy nghĩ:

– Ta chưa biết đích xác Tiểu Tà có phải là truyền nhân của Âu Dương tiên sinh hay không, làm sao lại dám đường đột khăng định danh tánh của Âu Dương Bát Không một cách vu vơ được.

Lão nói:

– Bạn hữu của chúng tôi là một nhân sĩ ở quan ngoại, danh tánh tầm thường, không đáng nói ra nhưng lại có con là Dương Tiểu Tà, độ mười lăm tuổi, Bảo chủ đã từng gặp qua.

Bảo chủ lẩm bẩm:

– Dương Tiểu Tà...

Ông ta xoay mình, giả bộ lớn tiếng, hướng về Sư gia hỏi:

– Sư gia! Trong lúc ta vắng mặt, có một người trai trẻ nào tên là Dương Tiểu Tà đến đây không?

Sư gia chính là người xảo quyệt, làm sao không hiểu dụng ý của Bảo chủ. Lão đáp:

– Bẩm Bảo chủ, hai tháng trước có người tự xưng là Dương Tiểu Tà đến đây, nói là muốn tìm tiểu thơ, song lúc đó tiểu thơ không có nhà. Hắn đã tự xuống núi rồi.

Bảo chủ tiếp:

– Người có xem rõ hắn chính là người trai trẻ không?

– Bẩm Bảo chủ thuộc hạ chưa từng gặp. Người tiếp xúc là quản gia Lâm Bạch nói lại.

Bảo chủ phất tay:

– Truyền Lâm Bạch.

– Vâng!

Sư gia quay mình bước ra sau viện, mục đích là giả cách lừa gạt Lục quái, đánh lạc sự thật.

Bảo chủ bình tĩnh:

– Xin quý vị đại hiệp chờ một chút, lão phu đã cho gọi Tổng quản gia của bốn bảo đến đây để chúng ta cùng tìm hiểu rõ việc của Dương Tiểu Tà.

Cầm quái nói:

– Đa tạ Bảo chủ! Bảo chủ giúp đỡ như vậy chúng tôi rất cảm kích.

Trong sáu người này phải nói Cầm quái Chương Bát là người tài cao, học rộng, giao thiệp rất nhiều, chỉ cần nghe chuyện đã hiểu, nên mọi chuyện tiếp xúc quan trọng đều ủy thác cho Cầm quái, còn năm người kia chỉ ngồi nghe thôi.

Không bao lâu, Sư gia đã dẫn quản gia Lâm Bạch vào sảnh.

Lâm Bạch thủ lễ:

– Bẩm Bảo chủ, thuộc hạ Lâm Bạch đã đến!

Bảo chủ hỏi:

– Lâm Bạch! Hai tháng trước có người nào là Dương Tiểu Tà đến đây tìm tiểu thơ không?

Lâm Bạch gật đầu:

– Bẩm Bảo chủ! Quả có chuyện này! Một người trẻ tuổi đến đây tìm tiểu thơ kết oán nhưng chưa gặp được tiểu thơ hấn đã tức giận bỏ đi rồi. Hấn còn hẹn lần sau sẽ đến đây nữa.

Cầm quái nói:

– Bảo chủ có thể cho chúng tôi thỉnh giáo vị quản gia vài câu được không?

Bảo chủ cười tươi:

– Xin mời Cầm tiên sinh, chúng ta không cần khách sáo!

Cầm quái nói:

– Đa tạ Bảo chủ! Lâm quản gia có thể nói rõ cho lão phu biết đã gặp Dương Tiểu Tà ở đây lúc nào?

Lâm Bạch nói:

– Hai tháng về trước, vào một buổi sáng.

Cầm quái hỏi:

– Hấn đến Phi Long Bảo vì chuyện gì?

Lâm Bạch nói:

– Hấn vì muốn tìm Tiểu thơ nhưng kết quả không tìm được, nên bỏ đi rồi.

Cầm quái hỏi:

– Lúc đó Tiểu thơ đi đâu vắng nhà?

Lâm Bạch suy nghĩ rồi nói:

– Lúc đó Tiểu thơ đến miếu Vĩnh Sơn, nơi chân núi đốt nhang.

Cầm quái hỏi:

– Hôm nay là ngày gì?

Lâm Bạch nói:

– Hôm nay là ngày mồng bảy tháng tư.

Cầm quái nói:

– Như vậy hai tháng về trước đó là ngày nào?

Lâm Bạch nói:

– Mồng bảy tháng hai.

Cầm quái nói:

– Phải rồi! Hôm đó không phải mồng Một, cũng không phải ngày rằm, sao Tiểu thơ quý bảo lại đi đốt nhang lạy Phật?

Bảo chủ và năm người trong Lục quái nghe nói ai nấy đều thấy áy náy khó chịu.

Lâm Bạch ngỡ ngác một lúc nói:

– Hôm đó Tiểu thơ tâm tình không tốt, nên lâm thời đến miếu Vĩnh Sơn đốt nhang.

Cầm quái không hỏi nữa, quay qua Bảo chủ:

– Dám hỏi Bảo chủ có thể mời Tiểu thơ ra đây, lão phu có mấy việc xin chỉ giáo. Vậy...

Bảo chủ biết rằng nếu không đáp ứng yêu cầu này sẽ gây rắc rối. Đã giả thì giả cho đến cùng.

Lão gật đầu:

– Được! Lâm Bạch hãy đến Hậu viện mời Tiểu thơ!

– Tuân lệnh!

Lâm Bạch tiến vào hậu viện. Hấn đương nhiên sẽ nói cho Vĩ Diệu Cầm biết câu chuyện đang xảy ra nơi đại sảnh. Muốn nàng không làm cho câu chuyện trở thành trái ngược. Không lâu, Vĩ Diệu Cầm đã đến đại sảnh, cúi đầu:

– Phụ thân đòi con đến?

Bảo chủ nói:

– Cầm nhi! Mau lại đây ra mắt lục vị đại thúc!

Vĩ Diệu Cầm quay mình hướng về phía Lục quái thi lễ.

Lục Quái cũng đáp lễ.

Bảo chủ nói:

– Cầm nhi! Vị đại thúc này có chuyện muốn hỏi con. Con phải thực thà hồi

đáp.

Vĩ Diệu Cầm chờ đợi.

Cầm quái nhìn Vĩ Diệu Cầm quan sát.

– Tiểu thư có khỏe không? Tôi là thúc thúc của Dương Tiểu Tà, nghe nói hấn đến đây tìm tiểu thư, không biết có chuyện gì?

Cầm quái vừa hỏi vừa nhìn trên đầu Vĩ Diệu Cầm có trùm chiếc khăn trắng, cảm giác rất nghi ngờ.

Vĩ Diệu Cầm liếc mắt nhìn Bảo chủ nói:

– Hấn đi rồi!

Cầm quái hỏi:

– Dương Tiểu Tà đến đây tìm tiểu thư có việc gì? Có thể cho chúng tôi biết được không?

Vĩ Diệu Cầm nhỏ tiếng đáp:

– Hấn là... Hấn đến đây muốn tìm tôi để báo thù, vì lần trước tôi ra ngoài có cùng hấn giao tranh, nhưng hấn không tìm được tôi nên đã đi rồi. Tôi biết sớm muộn gì hấn cũng trở lại.

Vĩ Diệu Cầm rút cuộc cũng là một đứa trẻ, làm sao có đủ cơ trí để đối phó với một cuộc đấu trí như vậy, nên nói lập bập, không tự nhiên.

Cầm quái cứ hỏi nàng, biết nàng đang dối trá, cười mỉm:

– Tiểu thư đang trùm trên đầu chiếc khăn rất đẹp, tiểu thư có thể cho lão phu mượn xem một chút được không?

Vĩ Diệu Cầm nghe nói xanh mặt, Bảo chủ cũng toàn thân chấn động.

Vĩ Diệu Cầm ấp úng:

– Ông... con... con...

Tiếng nói chưa dứt, Cầm quái đã nhanh như chớp phóng tới giật chiếc khăn trên đầu Vĩ Diệu Cầm, đứng giữa đại sảnh.

Bảo chủ, Tổng quản và Hộ pháp cũng không ngăn cản kịp.

Lục Quái nhìn thấy đầu tóc của Vĩ Diệu Cầm bị cắt cụt. Việc này đã chứng minh rõ có chuyện gì rồi.

– Hu hu.. hu hu...

Vĩ Diệu Cầm khóc lớn lên, chạy vào hậu viện.

Cầm quái gọi lớn:

– Vĩ cô nương, Dương Tiểu Tà đang ở đâu?

Vĩ Diệu Cầm vừa khóc vừa nói:

– Hấn chết rồi, hấn chết tại hầm rắn độc.

Nói xong cô ta biến mất sau hậu viên.

Lục quái nghe xong nổi giận, lập tức hướng về Bảo chủ phóng tới.

Bảo chủ cũng là một tuyệt đỉnh võ công về công phu “Phù Vân Kiếm Pháp”.

Tổng quản và Hộ pháp cũng lập tức xông vào.

Tại đại sảnh lúc này kiếm quang sáng lòa, chưởng phong ào ạt phát ra không ngừng.

Hai bên không phân thắng bại.

Bỗng nhiên có một tiếng thét lớn, ai nấy đều đứng yên.

Bảo chủ mặt tái nhợt, khoe miệng rớm máu. Tổng quản quần áo rách nát. Tửu quái mất một tay áo. Tổng hộ pháp ngực chảy máu. Cầm quái trên lưng có dấu một bàn tay, Hữu hộ pháp tay phải sưng lên, hơi thở khò khè, Tả hộ pháp miệng ói ra máu.

Trong số đó chỉ còn có Phong đạo nhân vẫn cười hi hí, nháy tưng tưng.

Tổng đàn chủ mặt tái mét, tay trái thọ thương. Á đạo nhân ống quần bị toét ra.

Hai bên đều bị thương, nhưng so sánh thì Lục quái có phần chiếm thượng phong.

Tiếng hét vừa rồi là của Cầm quái.

Lão nói:

– Vĩ Diệt Huyền, cái chết của Dương Tiểu Tà nơi đây chúng ta ghi lòng. Chờ đợi chúng ta tìm được cố nhân, hiểu rõ sự việc. Nếu Tiểu Tà đích thực là truyền nhân của cố nhân thì chúng ta sẽ san bằng Phi Long Bảo, giết hết các người! Thôi, chúng ta đi.

Lục quái đến cũng lẹ mà đi cũng lẹ.

Phút chốc, tất cả hướng về chân núi, ra khỏi Phi Long Bảo.

o O o